

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavlaca a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci navrhovateľky: **M., s.r.o., B.**, právne zastúpená: Advokátska kancelária D., s.r.o., R., proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Kolárska č. 6, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/02/2008 zo dňa 22.01.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/02/2008 zo dňa 22.01.2008 **m e n í** tak, že navrhovateľke **u k l a d á** podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 20 000 Sk, **vo zvyšku** napadnuté rozhodnutie odporkyne **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Odporkyňa rozhodnutím č. RP/02/2008 zo dňa 22.01.2008 uložila navrhovateľke za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii

a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zák.č. 308/2000 Z.z.) tým, že navrhovateľka dňa 29.08.2007 odvysielala v spravodajskom programe Noviny príspevok „Trest za krádež retiazky“, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania programov (ďalej len JSO), pretože nezabezpečila, aby obrazové zábery, ktoré tvoria integrálnu súčasť informácie boli zobrazené v rozsahu nevyhnutnom pre pochopenie informácie bez dôrazu na efekt šokovania, za čo jej uložila podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. vo výške 20 000 Sk.

Rada odôvodnila svoje rozhodnutie tým, že podľa zásad logického myslenia dospela k odôvodnenému záveru, že odvysielaním príspevku došlo zo strany navrhovateľky k porušeniu ustanovenia § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z., keďže na pochopenie informácie o stave práva v Indii a spôsobe trestania pouličných zlodejov v tejto krajine nebolo potrebné použiť zábery detailne zobrazujúce násilie v takom rozsahu ako ich navrhovateľka použila a taktiež nebolo potrebné tieto zábery na záver príspevku opakovať. Podľa odporkyne účastník konania odvysielal predmetné zábery s dôrazom na efekt šokovania.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka dôvodiac tým, že vysielateľovi sa nezákonným postupom Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej v texte len „Rada“ alebo správny orgán) odňala možnosť konať pred správnym orgánom, čo malo za následok nezákonné rozhodnutie Rady spôsobené procesným pochybením správneho orgánu. Rada na základe vykonaných dôkazov dospela k nesprávnym skutkovým zisteniam a záverom a k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, na základe ktorých vydala svoje nezákonné a vecne nesprávne rozhodnutie. Nezákonný postup Rady, ktorý mal za následok nezákonné rozhodnutie, bol spôsobený viacnásobnými procesnými pochybeniami správneho orgánu v priebehu celého správneho konania.

Zásada úzkej súčinnosti sa uplatňuje v priebehu celého konania pred správnym orgánom, jej uplatňovanie nemožno limitovať len na niektoré časti konania. Ak teda správny orgán vyzve pri začatí konania písomnou formou účastníka, aby sa k Oznámeniu o začatí konania vyjadril, má odvolateľka za to, že správny orgán je následne povinný poskytnúť účastníkovi možnosť vyjadriť sa aj k úplným podkladom rozhodnutia, čo znamená, že je nevyhnutné, aby bol s týmito podkladmi oboznámený. Rada vysielateľku s obsahom sťažnosti, ktorá bola podkladom

rozhodnutia neoboznámila. Takéto konanie Rady je podľa navrhovateľky nezákonným postupom správneho orgánu v správnom konaní.

Rada v priebehu správneho konania poskytla vysielateľovi iba možnosť vyjadriť sa k začatiu správneho konania a k neúplným podkladom pre rozhodnutie. V Oznámení o začatí správneho konania uviedla len právnu kvalifikáciu možného porušenia zákona a rámcovo vymedzený vysielací priestor, v ktorom malo dôjsť k odvysielaniu programu, ktorým mala vysielateľka údajne porušiť zákon o vysielaní a retransmisii. Rada vo svojom oznámení, ale neuviedla, ktorou časťou odvysielaného programu bol údajne porušený zákon. Až následne, ako je možné zistiť zo zápisníc zo zasadnutí Rady po začatí správneho konania, bola kancelárii Rady uložená úloha zabezpečiť aj nevyhnutné podklady a dôkazy pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného je zrejmé, že Rada po začatí konania získala svojou ďalšou činnosťou nové podklady, ktoré jej slúžili pri rozhodovaní o výsledku správneho konania. Rada teda svojim konaním porušila zákon, keďže účastníkovi neposkytla možnosť sa k týmto neskôr získaným novým predpokladom vyjadriť a tým mu odobrala možnosť konať pred správnym orgánom. Obsah reportáže bol vysielateľovi prístupný vo forme prepisu, ako dôkazný prostriedok použitý Radou, po prvý raz až doručením rozhodnutia Rady. Vzhľadom na uplynutie zákonnej lehoty (30 dní od odvysielania programu) podľa § 16 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii, počas ktorej je vysielateľ povinný uchovávať súvislé záznamy z vysielania, a vzhľadom na nezákonný postup správneho orgánu sa vysielateľka nemala možnosť oboznámiť sa s obsahom programu, ktorý je podkladom pre rozhodnutie Rady v správnom konaní. V tomto prípade nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, nedošlo k porušeniu povinnosti ustanovenej článkom XI ods. 1 JSO. Tento názor navrhovateľky je založený na logickej nemožnosti dosiahnuť efekt šokovania prostým opakovaním záberu. Radou vytknuté opakovanie záberov nemalo za následok spôsobenie šoku, keďže šok je jednorazová ľudská reakcia na vonkajší podnet a prehlbovať ho opakovaním záberu považuje za nemožné. Obrazová informácia použitá vysielateľom v predmetnom príspevku navyše nebola vo svojej podstate šokujúca, bola reálnym zobrazením skutočnosti, a teda vysielateľ si len plnil povinnosť informovať podľa zákona o vysielaní a retransmisii a poskytol obrazový materiál, ktorý možno označiť za vecný a použitý v rozsahu nevyhnutnom na pochopenie informácie a kontextu prezentovaných udalostí. Odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu týkajúce sa porušenia povinnosti vysielateľa podľa § 20 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii neposkytuje dostatočný a presvedčivý podklad pre výrok rozhodnutia Rady a je v tejto časti nepreskúmateľné.

Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky *zrušil* rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/02/2008 zo dňa 22.01.2008.

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila odporkyňa uvádzajúc, že navrhovateľka bola vyzvaná odporkyňou v oznámení o začatí správneho konania, aby zaslala svoje stanovisko a navrhla dôkazy, to znamená, že odporkyňa postupovala podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku – dala odporkyňi možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia. Navyše navrhovateľka mala podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku ako účastník konania právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov alebo dostať informáciu zo spisov iným spôsobom. Na základe uvedeného odporkyňa odmieta tvrdenie, že navrhovateľka nemala možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia č. RP/02/2008. Odporkyňa pri vyhodnocovaní prípadného porušenia § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. skúmala celkové spracovanie príspevku, nie je možné jednotlivé scény hodnotiť izolovane, ale v kontexte celého obsahu príspevku. Z toho dôvodu nie je možné poukázať na jednu časť príspevku, ktorou by mohlo dôjsť k porušeniu zákona. Navrhovateľke muselo byť z oznámenia o začatí predmetného správneho konania zrejmé, ktorou časťou programu mohol byť zák.č. 308/2000 Z.z. porušený. Odporkyňa po spoľahlivom a presnom zistení skutkového stavu dospela k záveru, že dôkazy zhromaždené v konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku a dňa 22.01.2008 meritórne v danej veci rozhodla. Odporkyňa usúdila, že povaha veci nevyžadovala, nariadenie ústneho pojednávania.

Zdrojom informácií pre Radu, ak sa dozvie o dôvode pre začatie správneho konania *ex offo*, je buď vedomosť z vlastnej činnosti alebo z oznámení a podnetov fyzických či právnických osôb, resp. iných subjektov. Je len na Rade, aby posúdila, či sú splnené zákonné podmienky na začatie konania, ak áno, do akej miery. Sťažnosť, resp. oznámenie fyzickej či právnickej osoby nie je podkladom pre začatie konania a už vôbec nie pre meritórne rozhodnutie vo veci. Sťažnosťou je Rade oznámené, že mohol byť porušený zákon. Až po zistení skutkového stavu, Rada vyhodnotí sťažnosť v súlade s § 14a zákona č. 308/2000 Z.z. buď ako neopodstatnenú, nepreskúmateľnú, alebo začne správne konanie. Dňa 16.01.2008 navrhovateľka využila, v súlade s § 23 ods. 1 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), svoje procesné právo a nahliadla do spisu, ktorého obsah tvorí aj správa o šetrení predmetnej sťažnosti. Podľa § 14a ods. 6 zák.č. 308/2000 Z.z. odporkyňa totožnosť sťažovateľa nezverejňuje. Odporkyňa tiež považuje argument navrhovateľky o nemožnosti spôsobenia šoku opakovaním záberov

za nezmyselný vo vzťahu k predmetu správneho konania. Ako uviedla odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, zábery zobrazujúce „trestanie“ S. boli použité v rozsahu cca 43 sek., pričom celý príspevok trval cca 75 sek. Z uvedeného, ako aj z opakovania záberov je zrejmé, že obrazové príspevky boli použité vo väčšom rozsahu ako je rozsah nevyhnutný pre pochopenie informácie. Zábery násilia boli použité samoučelne za účelom šokovať.

Na základe vyššie uvedeného má odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zák.č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zák.č. 71/1967 Zb. Navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a preto navrhuje, aby Najvyšší súd SR v súlade s § 250q ods. 2 O.s.p. vydal rozsudok, ktorým rozhodnutie odporkyne č. RP/02/2008 zo dňa 22.01.2008 *potvrdí*.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne, na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal rozhodnutie odporkyne (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z.) a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 379-PgO/O-4700/2007 a písomnými podaniami účastníkov, ako aj po vypočutí zástupcov navrhovateľky a odporkyne na pojednávaní dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné zmeniť podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p., keďže dospel k záveru, že o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak ako rozhodla odporkyňa.

Podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení účinnom v rozhodujúcom posudzovanom období) na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania programov adresovaný rodičom a vychovávateľom maloletých (ďalej len JSO).

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení účinnom v čase, kedy bol predmetný spravodajský príspevok odvysielaný v programe Noviny) Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 20 000,-- Sk do 2 000 000,-- Sk, ak **porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov.**

Z obsahu rozhodnutia odporkyne však senát Najvyššieho súdu SR zistil, že odporkyňa sankcionovala navrhovateľku **za porušenie povinnosti správne uplatniť JSO,** *keďže navrhovateľka nezabezpečila, aby obrazové zábery, ktoré tvorili integrálnu súčasť informácie boli zobrazované v rozsahu nevyhnutnom pre pochopenie informácie bez dôrazu na efekt šokovania.*

Zo znenia zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení účinnom v rozhodujúcom období), však vyplýva, že **v predmetnom období bolo sankcionovanie povinnosti, ktorú mala odporkyňa porušiť, upravená v inom ustanovení zákona a to v § 67 ods. 3 písm. c/ zák.č. 308/2000 Z.z.** Z tohto dôvodu senát Najvyššieho súdu SR dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné rozhodnutie odporkyne podľa § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250q ods.2 druhá veta O.s.p. v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. zmeniť, *keďže o sankcii malo byť rozhodnuté inak.* Rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku v týchto prípadoch nie je súd viazaný. S poukazom na uvedené pochybenie odporkyne, súd zmenil výrok rozhodnutia odporkyne tak, že sankciu – pokutu určil podľa § 67 ods. 3 písm.c/ citovaného zákona.

Aj podľa názoru súdu navrhovateľka odvysielaním posudzovaného príspevku, porušila povinnosť zabezpečiť pri výrobe vlastného spravodajského programu, aby obrazové príspevky, ktoré tvoria integrálnu súčasť informácie alebo správy boli zobrazené bez dôrazu na efekt šokovania alebo senzácie a v rozsahu nevyhnutnom pre pochopenie informácie. *Obrazové zábery obsahujúce detailne ako dav trestá pouličného zlodēja retiazky, ako ho ľudia z davu kopú do tváre a hlavy, bijú opaskom a päťami, ako je ťahaný za motocyklom, boli použité vo väčšom rozsahu ako bol nevyhnutný pre pochopenie informácie o spôsoboch trestania pouličných zlodějov v Indii.* Opakovaním niektorých obrazových záberov v príspevku zobrazujúcich násilie bolo možné spôsobiť efekt šokovania, obrazové zábery boli použité samoučelne a nadbytočne.

V administratívnom konaní neboli zistené ani procesné pochybenia zo strany odporkyne. Konanie bolo začaté z úradnej moci, samotná sťažnosť tretej osoby nie je návrhom na začatie správneho konania, je len jedným z podkladov, ktoré musí odporkyňa preveriť a na základe

ktorého môže začať správne konanie. Navrhovateľka sa vyjadrila k predmetu konania, rovnako využila aj ďalšie procesné právo a nahliadla do administratívneho spisu v priebehu konania. Návrhy na vykonanie dokazovania nevzniesla, v konaní nenamietala nesprávnosť skutkových zistení. Súd nezistil, že by bolo navrhovateľke upreté právo oboznámiť sa s obsahom posudzovaného programu, keďže navrhovateľka nepreukázala, že by žiadala v samotnom správnom konaní o jeho oboznámenie.

Iné pochybenia v rozhodnutí odporkyne v rámci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia súd nezistil, stotožnil sa so závermi správneho orgánu obsiahnutými v administratívnom rozhodnutí a preto vo zvyšnej časti napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods.2 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že nepriznal navrhovateľke právo na náhradu trov konania, pretože nemala v konaní úspech a aj z dôvodu, že rozhodnutie odporkyne bolo zmenené z iných dôvodov ako boli uplatnené v opravnom prostriedku.

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. septembra 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková